

DANSK SPRÅKÖVNING

Det hände sig någon gång under 70-talet, närmare bestämt en tisdag. F 10 hade sin sedvanliga tisdagsövning, men med en extrauppgift, att skicka en Sv-No-Da-rote till den danska basen Skydstrup.

2.komp och div var baserade på Everöd, med bakre bas på Ängelholm, och hade även Danmarksroten på sin lott.

Som det senare skulle visa sig gick inte allt planenligt.

De inblandade från svensk sida kallas i fortsättningen för Lz, Rad, Has, Ryd, Ges och Pal för att de ej skola kunna identifieras.

Roten till Skydstrup startade och försvann västerut, med Ges och Ryd vid spakarna.

Efter ca 1 timme ropade Lz på mig, han talar i telefon, han tar sig åt huvudet, håret grånar märkbart och han säger "Ingvar, Tyskland".

Ryd har råkat hamna på en tysk bas i stället för den danska.

Ges kom rätt, så det var bara halva förbandet som irrat bort sig. UD kopplades in och ordnade formaliteterna för att få ekipaget åter. Som chef för bakre basfunktionen beordrade jag Has, Rad och mig själv att klara hem J35:an. UD gjorde sitt och på em landade en DC3:a, som vi snabbt lastade och så bar det iväg till Skydstrup, där Ges väntade. Danskarna hade servat vår 35:a, det var endast att kontrollera det hela och skicka hem Ges.

Efter det Ges hade lättat gick Has och jag till DC3:an och stannade vid dörröppningen där Rad befann sig. Då kom en liten man fram iklädd en lång-lång rock och tilltalade oss på ett obegripligt språk. Has och jag begrep ej vad han

sade, men som tur var gjorde han en gest som vi uppfattade som om han frågade efter tiden. Han och jag reagerade blyt-snabbt och svarade med en mun.

Dansken ruskade på huvudet och gick sin väg. Rad låg dubbel av skratt. Vi undrade vad det var som var så roligt. Jo, dansken hade frågat om vi trodde att skepparen på DC3:an behövde en följbil till banändan. Vi hoppade in i flygmaskinen och det bar iväg mot Tyskland, utan följbil.

Det var mörkt och gråkallt när vi landade i Tyskland. När vi klev av kom två unga och raska Luftwaffelöjtnanter och anmälde sig.

De var beordrade att bära bagage och stå till tjänst om vi ville ha hjälp. När vi inte behövde något från DC3:an, utan Rad på klingande tyska förklarade att till en 35:a går det bara åt en skruvmejsel, så blev han inte trodd, men de fick snart klart för sig hur fältmässig 35:an är. De frågade mig om bränslesort och jag svarade JP4 och de bugade och försvann. Efter ett par timmar kom tankbilen, från en annan bas, då "vår" bas endast hade JP1, det hade gått lika bra med det så nästa gång skall jag beställa alternativt. Tankningen gick fort och Lz spände fast sig och utväxlade "kontakt". Men ve och fasa, motorn på startaggregatet vägrade gå igång. De två löjtnanterna var märkbart stressade och ordnade snabbt ett annat aggregat. Ny kontakt, men då fungerade inte generatormotorn, först tredje aggregatet var utan anmärkning.

Lz kom iväg och DC3:an också, vi landade i Ängelholm vid 21-tiden, utan att det egentligen inte hänt något speciellt.

Åke Palm